

ŽIARA
TIEŇOV

ADAM KOVÁČIK

Adam Kováčik
Žiara tieňov

*„Logika ťa zoberie z bodu A do bodu B.
Predstavy ťa však zoberú všade...“
Albert Einstein*

Prológ

Démon len prikývol a pobrali sme sa na Danzelov veľký kus raja na streche, odkiaľ vidieť celučičké mesto. Ruky som si hneď položil na studené zábradlie a do tváre mi vkĺzol chladný vietor.

„Je tu naozaj krásny výhľad.“

„Videl som už mnoho výhľadov.“

„To musí byť skvelé, lietat' si všade, kam chceš.“

„Hmm, pre vás pozemské bytosti možno, ale ja som na to zvyknutý. Nepamätám si totiž, ako započala moja existencia, ako som sa zrodil, alebo či som bol pred tým človek. Viem len, že moja existencia je až príliš dlhá na to, aby ma ešte nejaký výhľad uchvátil a jediná vec, ktorou som si istý, je, že sa raz vrátim domov, kde pre mňa má zmysel každý jeden výhľad. Moja cesta tam je však ešte veľmi ďaleko a nikde nie je tak krásne, ako u vás na zemi. Naozaj nechápem, ako si vy, ľudia, dokážete nevážiť tieto všetky dary. Vy naozaj nemáte poňatia o tom, čo vlastníte.“

„To máš pravdu, jedna z najväčších metiel ľudstva je, že si uvedomujeme svoju stratu, až keď je už neskoro. A kde je ten tvoj ďaleký domov?“

„Arvia, ďaleké miesto, plné temnoty, tmy a strachu.“

„Prečo by si sa chcel vrátiť do takého miesta?“

Aino sa len zasmial a vztýčil hlavu k jasnej oblohe, plnej hviezd.

1. kapitola

Stretnutie

„Darr! Hej, Darren! Vstávaj, raňajky máš na stole.“

„Hmm, už zase je ráno“ pomyslel som si a pomaly som otvoril oči s myšlienkou, prečo ma musí zobúdzat' kvôli takýmto bezvýznamnostiam.

„Áno, mami, ďakujem,“ odvetil som falošne a s odporom som vstal do otravného, pondelňajšieho rána. Naozaj nenávidím pondelky.

Môj pohľad ihneď putoval von oknom, vymaľovaným mrazom, a rukáv neostal dlho suchý. Otreľ som zmrznuté sklo a s úsmevom som sa zahľadel na chumáčiky snehu otierajúce sa o všetko, čo ešte nebolo pod bielou perinou. Ako každé ráno, ťapkajúc som zišiel dolu po schodoch, sadol som si za stôl, no chuť v ústach mi, ako vždy po prebudení, chýbala. Ved' to poznáte.

„Zabal' mi to,“ povedal som otrávene a mama sa na mňa pozrela s jej klasickým pokrútením hlavy, čo mimochodom robí vždy, keď v mojom monológu nepoužijem žiadne otravné, slušnosť vyjadrujúce gesto. Moji rodičia totiž vynaložili príliš veľké úsilie na to, aby zo mňa vychovali slušnosťou preafektovaného pajáca a aby sa konečne zmierili s faktom, že im ich predstava dávno pretiekla pomedzi prsty, no stále to skúšajú.

Každopádne, bez ďalších slov som do ruksaka pozbieral tie hlúposti, ktoré „potrebujem“ na to celodenné, nudou pretkané

trápenie v školských priestoroch a pobral som sa preč. So školou problém nemám, takže si pokojne môžem dovoliť kedykoľvek vymeškať pár dní.

Ako vždy, keď mám zlú náladu, čo je mimochodom dosť často, aj dnes ma nohy zaviedli na môj obľúbený, opustený komín starej mestskej huty. A hádajte, prečo je taký obľúbený? Je tam pokoj a nič, ale hlavne nikto, ma naokolo psychicky nevyčerpáva. Len ja a ten krásny výhľad. Horšie však je, že ma po čase znovu trápi jedna otázka. No, skôr odpoveď na ňu, keď mám byť presný. Moji rodičia v skutočnosti nie sú moji praví rodičia. Bol som adoptovaný. A tá spomínaná, neuspokojená odpoveď na moju večnú dilemu je, či vo všetkých ohľadoch konám správne.

“Tvoji rodičia tragicky zahynuli pri záplavách. Ty si ich odkaz, tak buď dobrý človek, aby na teba mohli byť pyšní.”

Ale čo to vlastne majú na mysli tým, že mám byť dobrým človekom? Čo to znamená v tomto svete? Som zlý človek, keď sú zo mňa moji adoptívni rodičia nešťastní? Keď som bol menší a moja hlava rozmýšľala len naivne a povrchno, myslel som si, že to spočíva v nezištnom pomáhaní ľuďom a podobných sračkách. Neskôr sa dobre učiť, mať slušné zamestnanie... No teraz už nič z toho nemá pre mňa význam. A je vôbec toto všetko pravda? Nikdy som o nich nezistil žiadne informácie, ani jednu jedinú. Moji nevlastní rodičia tvrdia, že ma záchranári našli polomŕtveho, zachyteného o komín nejakého domu, čo sa mi zdá dosť pochybné, aj keď nie tak celkom nereálne. Naše mesto skutočne zažilo zopár naozaj solídnych záplav. Vždy, keď sa ich na to pýtam, čakám, či neurobia nejakú chybičku a neprekecnú sa. Ku mne sa vraj dostali prostredníctvom médií, keď hovorili o sirotách, ktoré za sebou tragédia zanechala, a vzhľadom na fakt, že môj nevlastný otec je neplodný a naozaj chceli dieťa, ihneď skontaktovali médiá so

záujmom. No, ako hovorím, pochybné, ale nie nemožné. Nič si nepamätám, bol som ešte veľmi malý. Teda ak sú tieto informácie pravdivé. Moji nevlastní rodičia čas od času tvrdia, že ma doslova „vytrhli smrti z rúk“, takže sa mám tomu primerane správať.

Zvláštne je, že už od mala som iný ako ostatní. Viete v čom? Niektorým ľuďom totiž dokážem vidieť auru. To by ani nebolo také zvláštne, veľa ľudí ju vidí. Horšie na tom je, že v ľuďoch dokážem vyvolať odpor len tým, že sa na nich pozriem. Nedokážem vysvetliť ako, jednoducho je to tak. Vraj sa dokonca povráva, že je zo mňa cítiť smrť. Ale na druhú stranu, stredná škola bez pomyselných príbehov nie je stredná škola a ešte, keď zoberieme do úvahy fakt, že všetci v nej vedia o mojom „krutom“ osude...

Väčšinou tieto príbehy vznikajú, aby v živote obyčajných ľudí nebola taká nuda a vždy bolo o čom rozprávať. Ale, keď už niečo takéto vznikne, prečo je to vždy na najvyššom poschodí? Napríklad, kedysi sa na siedmom poschodí niekto obesil, alebo, keď sa stavala škola, na siedmom poschodí zahynul robotník. Prečo tak vysoko? Žeby tam bol vyšší tlak? Vlastne ich celkom chápem, keby som bol ako oni, asi by som robil to isté, často mi ich je dosť ľúto. No aj tak som sa preto vždy cítil dosť osamelý a odstrčený. Časom si ale človek dokáže zvyknúť na čokoľvek. Odjakživa som sa snažil na ľudí pôsobiť pozitívne. Pravdou však je, že to asi nemám v povahe. Skôr ma zaujíma, aký osud v skutočnosti stihol mojich exrodičov. No to je asi otázka, ktorá mi nikdy nebude zodpovedaná. Opäť sa teda uteším známymi klišé - nikdy nehovor nikdy, alebo život ide ďalej, alebo proste jednou z týchto kravín.

Keď som sa konečne vytrhol z rituálneho tvorenia konšpiračných teórií o tom, kto som, samozrejme, vybral som sa do tej prekliatej školy. Na komíne je síce fajn, no iba v noci alebo pri

západe slnka. Áno, západ je tu naozaj krásny. Cez deň tu však vydržím maximálne hodinu.

Študujem na strednej odbornej škole ako grafik digitálnych médií. Ešteže mám ako prax fotografovanie, inak by som tam trávil veľmi, skutočne veľmi krátku dobu. Aspoň niečo pozitívne.

Ako ma tak nohy viedli, sami od seba, ja som to určite nechcel, do tej prekliatej kocky plnej ksichtov, s úsmevom som sledoval ten každodenný život v uliciach, ľuďí, ktorí sa stále niekam ponáhľajú, tie kráčajúce ustarostené tváre, ale aj vysmiatech študentov, ktorí onen celkový dojem v podstate vyrovnávajú. Takéto obyčajné veci ma odjakživa fascinovali. Samozrejme, aj tie nie až tak obyčajné, ale k tomu sa ešte dostaneme.

Keď som konečne dorazil do triedy plnej hluku a otravného smiechu dievčat v najhorších rokoch, ihneď ma zasypala spľška múdrostí od môjho najlepšieho priateľa Vincenta. Poznám sa s ním už od svojich šiestich rokov, čiže odkedy som sa prvýkrát posadil do prvéckej lavice a on za mnou prišiel a až príliš smelo sa opýtal, či budeme spolu v lavici. V tej chvíli som sa naňho len hanblivo pozrel a ticho som odpovedal: „Tak dobre.“

Vtedy to všetko začalo. Ani neviem, prečo si to pamätám. Kiežby bolo všetko také jednoduché, ako zoznamovanie sa za detských čias.

„Vieš, že by si tie svoje úlety mal trochu obmedziť, však?“ spýtal sa Vin tým ustarosteným otcovským tónom.

„Ha, Dietlová mala zase pripomienky?“

„No, áno, a čo si čakal? Si jeden z najlepších študentov na škole, čo sa týka prospechu. Ale myslím si, že s tebou má oveľa lepšie plány,“ posmešne zahlásil Vin a podal mi balíček so slanými keksíkmi, ktoré vždy s úsmevom chrúme.

„Vážne? Ja som myslel, že s tým tvojím podareným tatkom,“ odpovedal som mu s provokačným úsmevom a načiahol som

zmrznutú ruku do balíčka. Viete, naša triedna je stará, nešťastná vdova, ktorá má Vincenta až príliš rada, kto vie prečo.

„Och, kámo, to mi už ani nespomínaj. Keď si ich predstavím spolu, behá mi mráz po chrbte,“ na chvíľu sa zamyslel, striaslo ho, ale potom hneď otočil pohľad na mňa.

„Späť k veci, do školy prišiel nový študent, mohlo by ťa to zaujímať. Je z ďaleka ako ty, bude tu bývať u fotra a ja mu u nás v Narnii mám urobiť sprievodcu. Vieš, klasika, kde sa bude stravovať a podobné hlúposti. A ty...“

„A ja pôjdem s tebou, to je mi jasné. Si ako batola, ktoré potrebuje stále viesť za rúčku. Čo keď raz odídem a už sa nevrátim?“ odpovedal som skôr, ako mi navrhol post podradnejšieho sprievodcu na ďalšom z jeho „dobrodružstiev“.

Za prvé, vedel som, že to povie a za druhé, jemu nemá zmysel odporovať, vtieravý je ako voš. Zabudol som spomenúť, že je členom študentskej rady, takže takéto hlúposti rieši stále.

Zrazu sa z Vinovho vrečka ozvalo zvonenie.

„Zvoniš,“ povedal som s uštipačným tónom.

„Viem! Nie som hluchý,“ skríkol na mňa a nemotorne vytiahol z vrečka telefón.

„Prosím?... Áno, áno samozrejme, už som na ceste,“ pokojne odvetil Vin dôležitým hlasom do telefónu a ešte nemotornejšie zavesil.

Ja som len s úsmevom pokrútil hlavou a postavil som sa. No v tom som si niečo všimol a úsmev mi okamžite z tváre zmizol. Každý deň okolo seba cítim veľa rôznej aury, je to ako pocit nostalgie, keď si spomeniete na niečo príjemné, alebo naopak nepríjemné, poprípade trápne, tie aury sú najhoršie. Avšak zväčša som pokojný a vyrovnaný. Ale dnes... dnes je to iné. Cítim sa neisto, cítim, akoby ma niečo úzkostne obklopovalo. Najprv som sa to

snažil nevšímať, ale teraz už je to príliš intenzívne. Nechápem, čo to je za pocit a čím je vyvolaný, ale rozhodne to nie je nič, čo som už niekedy zažil. Jest' mi poriadne nechutí a spať sa mi tiež nechce, čo u mňa znamená niečo vážne.

„Darr, hej Darr! Neznášam tieto tvoje výpadky. Pohni si, nováčik tam už čaká!“ začal so mnou triasť Vin a potiahol ma za kapucňu smerom do vestibulu.

Občas sa mi totižto stáva, že len tak vypnem a nič naokolo nevnímam, iba tak rozmýšľam, ako teraz.

„Pozri! To bude on!“ vyhrkol zrazu a prstom ukázal na chlapíka v čiernej bunde a úzkych sivých džínsoch, obuté mal čierne topánky, pripomínajúce kanady a na krku mu spoza trička vytŕčal nejaký vytetovaný zvláštny znak.

Zrazu sa ten pocit prehĺbil. Dokonca sa mi rozbúšilo srdce a začali sa mi z ničoho nič potiť dlane. Čím bližšie sme boli, tým nepríjemnejšie som sa cítil. Ten stav by sa dal celkom iste prirovnať ku zimnici, obaja sme kráčali bližšie a bližšie ku cudzincovi a ja som mal dojem, akoby ma niečo išlo rozožrať z vnútra.

„Au!“ povedal som potichu a chytil som sa za srdce.

„Čo je s tebou?“ opýtal sa Vin so zmršteným obočím, keď sme už boli pár metrov od nováčika.

A práve v tej chvíli sa to stalo. S ničím takým som sa v živote nestretol. Jeho aura z neho doslova sršala. Vyzerala ako oblak čiernej farby a ako sa tak rozprával s profesorom, celé profesorove telo obklopovala, čím ho pravdepodobne nejakým zvláštnym, nepochopiteľným spôsobom ovplyvňovala. Keď niečo cudzinec povedal a profesor mu odpovedal, vzápätí sa cudzincova aura znovu obtočila okolo profesora a on rázne svoju odpoveď zmenil.

Len som tak stál a cível som na nich s pootvorenými ústami.

„Vzchop sa!“ drgol do mňa Vincent, keď už to z mojej strany začínalo byť zvláštne.

Tak už viem, čo ma to obklopuje - to táto čierna potvora.

„Nazdar, ja som Vincent,“ skočil do rozhovoru cudzinca s profesorom Vin a podal mu ruku.

„A vám dobrý deň pán profesor,“ pokračoval a usmial sa, pričom stále držal vo vzduchu svoju ruku.

„Ale, ale, dobrý deň, Vincent. Tak pán zástupca vás už oboznámil s vašou novou úlohou?“ spýtal sa profesor, taktiež s úsmevom na tvári.

„Áno práve som prišiel za...“ povedal stále držiak ruku vo vzduchu.

„Cain,“ odpovedal rázne cudzinec a podanie ruky mu opätovoľ. Dokonca aj jeho hlas bol znepokojujúci.

Vzápätí sa otočil ku mne a urobil to isté, no keď sme sa dotkli, nepríjemne ma zamrazilo. Bolo to, ako keď uvidíte rýchlo idúce auto prejsť zvierajú na diaľnici, ako keď vám niekto povie, že vaša milovaná osoba mala nehodu... no proste pocit niečoho zlého a nepríjemného. Srdce mi búšilo dvakrát rýchlejšie a spánok mi pulzoval tak, že som cítil, ako sa mi nadvíhuje koža. Vedel, čo sa tu deje, no úsmev mu z pier nezmizol.

Jeho aura sa obrátila na mňa a v tom mi stiahlo srdce. Môj pohľad ihneď smeroval k oblohe v nemom úžase. Nohy sa mi rozklepali a pravidelnosť môjho dychu odrazu nebola až taká pravidelná. Prvýkrát v živote som totiž uvidel svoju auru. Bolo to úžasné, bola iná ako všetky ostatné, ktoré som kedy videl. Vyzerala presne, ako keď niekto naraz vyleje sýtočervenú a miestami čiernu farbu len tak do povetria vo vesmíre. Mal som neopísateľne úžasný a zároveň zvláštny pocit. Horšie bolo, že sa do seba okamžite pustili, ako keď vlna narazí na útes. Ja som len tak stále s nemým úžasom

sledoval, čo sa deje, na nič viac som sa totižto nezmohol. Srdce sa mi rozbúšilo ešte viac, dokonca ho bolo počuť.

Zrazu cudzinec zovrel päsť, čím pravdepodobne aj stiahol auru. Ja som nič sťahovať nemusel, okamžite ustúpila sama. Keď mi však vchádzala späť do tela cez rukávy, otvory na tričku, nohaviciach a neviem kde ešte, moje telo utrpelo mrazivý šok. Vlastne, keď už sme pri tom, aj tak by som nevedel, ako ju mám stiahnuť, veď som tam len stál ako prikovaný. Naozaj sa to stalo po prvý raz. Musel som vyzerat' ako úplný idiot.

„Čo je to s vami?“ opýtal sa zrazu Vin s nechápavým výrazom v tvári, pravdepodobne preto, že z jeho pohľadu sme sa na seba len pozerali a držali si navzájom ruky až trápne dlho.

„Nič, v pohode. Mám pocit, že sme sa už niekde stretli,“ odpovedal neznámy Cain v snahe zachrániť situáciu.

Následne otočil pohľad na mňa a z výrazu jeho tváre som rýchlo usúdil, že mám asi držat' hubu.

„No dobre, vidím, že ste sa už zoznámili, tak ja už idem. Mal som namierené do zborovne a nejako som sa tu s vami zarozprával,“ uponáhľane mávol s nejakými papiermi v ruke profesor Carnerr, za rýchlej chôdze smerujúcej ku dverám zborovne.

Hm, došlo mi, že aj on sledoval, ako sme sa držali za ručičky až príliš dlho. Kurva...

„A čo to máš vlastne na krku?“ položil Vin ďalšiu otázku smerujúcu na už spomínané tetovanie.

Cain si ho chytil a s úsmevom povedal: „Sme mladí a sprostí, preto robíme sprosté veci.“ Nič iné k tomu už povedať nemusel a každému bolo hneď jasné, že išlo o večer plný alkoholu a drog pre „mierne pokročilých“. Tak sme sa všetci len zasmiali a pokračovali ďalej.

„No dobre teda, pod', zavedieme ťa do tvojej triedy,“ chytil ho za plece Vin, presne takým spôsobom, ako vždy zdrapí mňa a potiahol ho smerom ku schodom, ktoré viedli na vyššie poschodia.

„Dnes si nejaký zvláštny, Darren. Teda, niežeby si inokedy nebol, ale dnes to je ozaj poznať,“ zahlásil Vin, keď zložil nováčikovi ruku z pleca.

Ako sme tak prechádzali dlhými chodbami školy, Vin mu ku každej triede niečo povedal, ako tomu už privykol. Tu sú najkrajšie dievčatá, tu sú samé štetky, tamten je dealer... Ja som zatiaľ s hlavou sklonenou k zemi rozmýšľal nad tým, čo sa to pred chvíľou udialo. Nakoniec sme došli ku dverám jeho triedy. Štvrtá C. Je dokonca o rok starší, než my.

„A sme tu. Toto je tvoja kmeňová trieda. Keď budeš potrebovať vybaviť niečo okolo školy, tak daj určite vedieť, rád ti pomôžem.“

„Vďaka, budem si to pamätať. A Darren?“

„Áno?“ povedal som trochu neisto.

„My dvaja sa musíme porozprávať!“

Vyhlásil potichu a ja som ihneď vedel, o čo ide, tak som len nemo prikývol.

Vin na nás však zase len nechápavo zazeral.

„Tak fajn,“ odvetil som a napísal som mu do telefónu moje číslo.

„Dobre, dobre, musíme už ísť, maj sa a veľa šťastia v prvý deň,“ vyhrkol vo veľmi rýchlom monológú Vin, zase ma potiahol za kapučnu a pritom na mňa vyčítavo zazeral.

Keď sme sa od Cainovej triedy dostatočne vzdialili spustil: „Čo to malo znamenať? Vy sa poznáte, alebo ste sa dávali dokopy, alebo čo do pekla?“

„Haha, nie, nie,“ zasmial som sa dosť trápnyim spôsobom.

„Poznám ho z jednej hry, ktorú sme hrávali online,“ vymyslel som si to na poslednú chvíľu, pretože som sa fakt nechcel spovedať

Vincentovi a ešte k tomu moje myšlienky mali v tej chvíli úplne iný prúd, ako rozmýšľať nad Vincentovými domnienkami.

Toho chlapa som videl prvýkrát v živote. Priznám sa, že Vin ma vie spotiť viac, ako hocičo iné.

„Aha, no dobre teda,“ odvrkol, no z tváre som mu vyčítal, že mi ani trochu neverí.

Mal som šťastie, že sa v tom nerýpal ďalej. Kráčajúc preč sa ešte otočil a ukázal známe gesto znázorňujúce „ja ťa sledujem“. Vedel som však, že hneď, ako sa otočí, tak mu z hlavy vypadne všetko, o čom sme tu točili. Má toho na starosti naozaj veľa, jedného dňa by z neho kludne mohol byť prezident, to mi verte.

Aj ja som si šiel ďalej svojou cestičkou. Samozrejme, po druhej pretrpenej hodine som to nezvládol a pobral som sa preč. V ten deň som však už nováčika nestretol, a to, čo sa stalo, mi hlavou vrtalo celý čas, ešte aj pri zaspávaní. Neviete si predstaviť, aký to bol úžasný a vzrušujúci pocit. Začína to byť poriadne zaujímavé.

Ani noc nebola bohviečo, neustále som sa prebúdzať na to, ako mi telom prebehoval akoby jemný, elektrický prúd a keď som sa snažil zaspáť, už hádam po šiesty raz, zazvonil ten otravný zvuk budíku. Nemotorne som ho vypol, no tentoraz na displeji svietila aj nová, prijatá správa od Caina.

Dnes o 8:00 v Kraune, Cain.

Kraun je bar, kam občas chodíme s Vinom a pár priateľmi posediť.

Ešte chvíľu som len tak s mobilom v rukách ležal v teple vyhriatej postele a hľadel som do stropu, pričom ma sužoval nepríjemný tlak v okolí srdca ako pri včerajšom podaní si rúk s Cainom. No moje leháro trvalo asi len desať minút, potom som musel zo zohriatych perín vstať a znovu poputovať do onoho

prekliateho vzdelávacieho inštitútu. Ešteže ma pred ním Cain pre dnešok zachránil.

Ťarbavo som sa obliekol, popritom som do seba nahádzal ešte zvyšného pol balíčka krekerov, stojacich na stole už hádam tretí deň a zakrádavo som sa vyplachtil von z domu, rovno do Kraunu.

Ihneď po rýchlom výstupe z vchodových dverí ma opálil studený, decembrový vánok, ostrý ako nôž. Všade naokolo svietila a blikala vianočná výzdoba, spôsobujúca epileptické záchvaty, ozdobené stromčeky, deti, ktoré si stavajú snehuliakov a guľujú sa, dospelí, ktorí sa zase len všade ponáhľajú kúpiť toto, kúpiť tamto. No také sú Vianoce. Pravdou je, že som ich nikdy nemal rád. Nebudem až taký pesimista, skôr som ich neznášal. Sú také... - akési veľmi šťastné na môj vkus.

Po dlhej chladnej ceste moje oči konečne zazreli Kraun. Už cez okno som zbadal, že ma v ňom Cain čaká s dvoma poldecákmi, naplnenými nemrznúcou tekutinou, poväčšine nechválene známou ako vodka.

„Nazdar,“ povedal som ešte rozospato a prehodil som dlhý, zimný kabát cez stoličku.

„Pozri, nemám chuť sa k tomu všetkému nejako zložito prehrýzať, takže včera, keď sme sa zoznamovali, ten zvláštny pocit pri podaní ruky, bolo otvorenie poslednej pečate tvojej aury.“

Len som sa nachvíľu pozrel von oknom a prevalil som oči smerom do stropu: „Otvorenie čoho?“

V tom Cain zvesil hlavu a nahlas vydýchol: „Je to poznávacie znamenie.“

„Poznávacie znamenie? Čoho poznávacie znamenie? O čom to rozprávaš?“

„Takže ty naozaj o ničom nevieš. To ma poser. Je to poznávacie znamenie každého keepera!“

„No to teda neviem, čo je to keeper?“ opýtal som sa už úplne zmätený a Cain znovu len vydýchol.

„Keeper je človek, ktorý...“ , na chvíľu sa zamyslel, pozrel na mňa s prižmúrenými očami a tými stlačenými perami, aké človek urobí, keď sa má v niečom rýchlo rozhodnúť, „Vieš čo, ty moc na slová nevyzeráš, radšej ti to ukážem. Pod' so mnou!“

Najprv som na neho len váhavo a nedôveryhodne hľadel, ale nakoniec som zareagoval, pričom som do seba otočil pohárik vodky s poriadne zmrštenou tvárou: „Ako myslíš.“

Cain ani nič ďalšie nepovedal, dokonca už ani nevzdychol, len sa usmial a zaplatil účet.

Asi po desiatich minútach úmorného prešľapovania v nepríjemnom sypkom snehu sme konečne došli ku starému, opustenému skladisku.

„Tu máš, zjedz to,“ povedal Cain a z vrecka vytiahol dve biele pilulky o veľkosti hrášku. Skvelé, je to ešte aj feťák.

„Čo? Ty ma chceš zdrogovať?“

„Neboj sa, sú to len silné lieky na spanie, potrebuješ sa dostať do stavu zaspávania, no hlavne nesmieš zaspať.“

„A toto všetko je dobré na čo?“

„Keď si zaspával, nikdy si nemal pocit, že okolo teba niekto je? Alebo, že ťa niekto pozoruje, alebo niečo podobné, čo si nevieš vysvetliť?“

„Keď sa nad tým tak zamyslím, vlastne máš pravdu, stáva sa mi to často...“

„Posnažím sa ti všetko vysvetliť tou najjednoduchšou cestou. Keď spíš, tvoja aura spí spolu s tebou a tvoja Darna, je absolútne nechránená.“

„Darna?“

„Áno, Darna. Hneď na začiatku si musíš ujasniť jednu vec, súčasťou každého keepera, je Darna a aura. Darna je životná energia, ktorá udržiava tvoju dušu živú. V astrálnom svete, keď zomrieš, ktorý je vlastne svetom Darny, kde započne existencia každej bytosti, existujú démoni. Démoni sú bytosti, ktoré svoju Darnu premrhali, a preto žijú z Darny iných. Tejto životnej energie vlastní každá bytosť len určité množstvo, preto je taká vzácna a žiadaná. Z toho dôvodu každá bytosť vlastní spolu s Darnou aj auru. Aura chráni Darnu pred démonmi automaticky, bez toho, aby o tom dotyčný vedel. No niektorí ľudia sa narodia s vlastnosťou svoju auru ovládať. Ako napríklad ty alebo ja. A tipujem, že si prežil blízku smrť.“

Verte mi, chcel som niečo povedať, no nedalo sa. Keď počúvate niečo podobné, nedokážete nič, len počúvať a snažiť sa spracovať všetky informácie, pričom sa presviedčate o tom, že nie ste blázon a nerozprávate sa s bláznom. A síce to znelo, akoby to rozprával úplný magor, ja vidím aury a on tiež, tak by som bol magor pravdepodobne aj ja.

„No áno, máš pravdu. Keď som bol malý, pri potopách mi zomreli rodičia a ja som ostal...“

„To je teraz jedno, povieš mi to inokedy,“ prerušil ma.

„Dôležitejšie je to, že vo chvíli, kedy sa tvoja duša môže odpútať od tela, čiže aj od aury, sa môže stať, že sa tvoje keeperske schopnosti prebudia. Proste zjedz tie pilulky, nebude ti to dávať zmysel, kým to všetko neuvidíš.“

Ako prvé som, samozrejme, váhal, či ich mám zjesť, veď to, čo rozprával, bolo šialené. Ostatne ako vždy, zvíťazila zvedavosť. Veď čo, aj tak nemám čo stratiť, pomyslel som si, rozžul som pilulky a so zmrštenou tvárou som ich prehltil.

Chvíľu sa nič nedialo. Len sme stáli, ja som začínal byť čoraz nervóznejší a Cain si len zamyslene niečo ťukal do telefónu. No zrazu sa mi začalo hmlieť pred očami, nohy ma úplne prestávali počúvať a boli oveľa ťažšie ako zvyčajne.

„Tak? Už si v tom?“ pýtal sa Cain nedočkavo.

Zrazu na mňa došla strašná únava, začal som strácať vedomie a odpadával som.

„Darren! Hej, Darren! Nesmieš zaspať! Počuješ?“ kričal na mňa Cain a držiac ma za krk, vlepil mi zopár faciek.

Podarilo sa mi znovu otvoriť oči, cítil som sa fakt zle. Ležal som na zemi a znovu som nepríjemne cítil tlkot svojho srdca. Krvavo červená tekutina mi znovu behala po tele, čím ma mrazila, a tým vlastne zobúdzala. No tentoraz predou mnou nestál len Cain sám. Po jeho pravici sa nachádzala postava oblečená v bielej košeli, čiernej veste s čiernymi lakovkami a v hnedých nohaviciach, a po ľavici veľký šedý tvor pripomínajúci tigra. Táto beštia však mala chrbticu až príliš vysoko a vytŕčali z nej veľké ostne. Oči mala červené ako práve vytečená krv, veľmi pripomínajúce moju auru, a zuby veľké ako môj ukazovák.

V normálnom stave by som asi omdlel, ale takto som len tupo pozeral na to, čo sa okolo mňa deje, snažiac sa nezaspať. V mojom okolí som nepočul skoro žiadne zvuky, iba som v úplnom útlme videl, ako ten chalan, oblečený ako niekto z šesťdesiatych rokov, uprel pohľad do mojich očí, široko sa usmial a doslova do mňa vošiel. Cítil som, ako sa cezo mňa priam prediera. Je to pocit, ako keď vo sne zrazu začnete padat' a na konci pádu vás čaká istá smrť. Vtedy som dostal šok a skutočne som sa ocitol priamo na zemi.